

“Ye Are My Friends”

By Elder David L. Buckner
Of the Seventy

”Te olette minun ystäviäni”

Vanhin David L. Buckner
seitsemänkymmenen koorumista

October 2024 general conference

The Savior’s declaration “ye are my friends” is a clarion call to build higher and holier relationships among all of God’s children.

In a world filled with contention and division, where civil discourse has been replaced with judgment and scorn, and friendships are defined by -isms and -ites, I have come to know that there is a clear, simple, and divine example we can look to for unity, love, and belonging. That example is Jesus Christ. I testify that He is the great unifier.

We Are His Friends

In December of 1832, as “appearances of troubles among the nations” were becoming “more visible” than at any time since the organization of the Church, Latter-day Saint leaders in Kirtland, Ohio, gathered for a conference. They prayed “separately and vocally to the Lord to reveal his will unto [them].” In acknowledgement of the prayers of these faithful members during times of intense trouble, the Lord comforted them, addressing the Saints three times with two powerful words: “my friends.”

Jesus Christ has long called His faithful followers His friends. Fourteen times in the Doctrine and Covenants, the Savior uses the term friend to define a sacred and cherished relationship. I am not talking about the word friends as the world defines it—subject to social media followers or “likes.” It cannot be captured in a hashtag or a number on Instagram or X.

Vapahtajan julistus ”te olette minun ystäviäni” on vetoomus rakentaa korkeampaa ja pyhempää suhdetta kaikkien Jumalan lasten välille.

Maailmassa, joka on täynnä kiistelyä ja jaoteltua, jossa sivistynyt keskustelu on korvattu tuomitsemisella ja halveksunnalla ja jossa ystävyys-suhteet määritellään -ismien ja ryhmien mukaan, olen oppinut tietämään, että on olemassa selkeä, yksinkertainen ja jumalallinen esimerkki, jonka puoleen voimme kääntyä löytääksemme ykseyttä, rakkautta ja yhteenkuuluvuutta. Tuo esimerkki on Jeesus Kristus. Todistan, että Hän on suuri yhdistäjä.

Me olemme Hänen ystäviään

Joulukuussa 1832, kun ”kansojen keskuudessa ilmenevät selkkaukset alkoivat käydä näkyvämmiksi” kuin kertaakaan kirkon perustamisen jälkeen, myöhempien aikojen pyhien johtajat Kirtlandissa Ohiossa Yhdysvalloissa kokoon-tuivat konferenssiin. He rukoilivat ”erikseen ja ääneen Herraa ilmoittamaan tahtonsa [heille]”. Tunnustaen näiden uskollisten jäsenten rukoukset suurten vaikeuksien aikana Herra lohdutti pyhiäpuhuttelemalla heitä kolme kertaa voimallisel-la sanalla: ”ystäväni”.

Jeesus Kristus on pitkään kutsunut uskollisia seuraajiaan ystävikseen. Neljätoista kertaa Opissa ja liitoissa Vapahtaja käyttää ilmaustaystävä-määrittelemään pyhää ja arvostettua suhdetta. En puhu sanastaystäväsellaisena kuin maailma sen määrittelee – sosiaalisen median seuraajien tai ”tykkääjien” perusteella. Sitä ei voi kiteyttää aihetunnisteeseen tai johonkin lukumäärään Instagramissa tai X:ssä.

Admittedly, as a teenager, I remember dreaded conversations when I heard those painful words “Hey, can we just be friends?” or “Let’s just stay in the friend zone.” Nowhere in holy writ do we hear Him say, “Ye are just my friends.” Rather, He taught that “greater love hath no man than this, that a man lay down his life for his friends.” And “ye are they whom my Father hath given me; ye are my friends.”

The sentiment is clear: the Savior numbers each of us and watches over us. This watchcare is not trivial or insignificant. Rather, it is exalting, elevating, and eternal. I see the Savior’s declaration “ye are my friends” as a clarion call to build higher and holier relationships among all of God’s children “that we may be one.” We do this as we come together seeking both opportunities to unite and a sense of belonging for all.

We Are One in Him

The Savior beautifully demonstrated this in His call to “come, follow me.” He drew upon the gifts and individual attributes of a diverse group of followers to call His Apostles. He called fishermen, zealots, brothers known for their thunderous personalities, and even a tax collector. Their belief in the Savior and desire to draw unto Him united them. They looked to Him, saw God through Him, and “straightway left their nets, and followed Him.”

I too have seen how building higher and holier relationships brings us together as one. My wife, Jennifer, and I were blessed to raise our five children in New York City. There in that busy metropolis, we formed precious and sacred relationships with neighbors, school friends, business associates, faith leaders, and fellow Saints.

In May of 2020, just as the world was grappling with the spread of a global pandemic, members of the New York City Commission of Religious Leaders met virtually in an abruptly called meeting. There was no agenda. No special guests. Just a request to come together and discuss the challenges we were all facing as faith leaders. The Centers for Disease Control had just reported that our city was the epicenter of the COVID-19 pandemic in the United States.

Kieltämättä muistan, kuinka teini-ikäisenä pelkäsin keskusteluja, joissa kuulin nuo tuskalliset sanat ”Hei, voimmeko vain olla ystäviä?” tai ”Pysytään vain ystävinä”. Missään pyhissä kirjoituksissa emme kuule Hänen sanovan: ”Te olette vain ystäviäni.” Sen sijaan Hän opetti, että ”suurempaa rakkautta ei kukaan voi osoittaa, kuin että antaa henkensä ystäviensä puolesta”. Ja ”te olette niitä, jotka minun Isäni on antanut minulle; te olette minun ystäviäni”.

Kanta on selvä: Vapahtaja on tietoinen meistä kaikista ja huolehtii meistä. Tämä huolenpito ei ole vähäpätöistä tai merkityksetöntä. Se on pikemminkin korottavaa, kohottavaa ja iankaikkista. Näen Vapahtajan julistuksen ”te olette minun ystäviäni” vetoomuksena rakentaa korkeampaa ja pyhempää suhdetta kaikkien Jumalan lasten välille, ”jotta me olisimme yhtä”. Teemme tämän, kun tulemme yhteen tavoitellen sekä tilaisuuksia yhdistyä että tunnetta kaikkien yhteenkuuluvuudesta.

Me olemme yhtä Hänessä

Vapahtaja osoitti tämän kauniisti kutsussaan ”tule ja seuraa minua”. Hän hyödynsi keskenään erilaisten seuraajiensa lahjoja ja yksilöllisiä ominaisuuksia kutsuessaan heidät apostoleikseen. Hän kutsui kalastajia, kiivailijoita, veljekset, jotka tunnettiin kiihkeästä persoonallisuudestaan, ja jopa veronkantajan. Heidän uskonsa Vapahtajaan ja halunsa lähestyä Häntä yhdistivät heitä. He katsoivat Häneen, näkivät Jumalan Hänen kauttaan ja ”jättivät heti verkkonsa ja lähtivät seuraamaan [Häntä]”.

Minäkin olen nähnyt, miten korkeampien ja pyhempien suhteiden rakentaminen tuo meitä yhteen. Vaimollani Jenniferillä ja minulla oli siunaus kasvattaa viisi lastamme New York Cityssä. Tuossa kiireisessä suurkaupungissa muodostimme arvokkaita ja pyhiä suhteita naapureihin, koulukavereihin, liikekumppaneihin, uskonnollisiin johtohenkilöihin ja muihin pyhiin.

Toukokuussa 2020, juuri kun maailma kamppaili maailmanlaajuisen pandemian leviämisen kanssa, New Yorkin uskonnollisten johtohenkilöiden toimikunnan jäsenet kokoontuivat äkillisesti koolle kutsuttuun virtuaalikokoukseen. Ei ollut asialistaa. Ei erityisvieraita. Oli vain pyyntö kokoontua yhteen ja keskustella haasteista, joita meillä kaikilla oli edessämme uskonnollisina johtohenkilöinä. Liittovaltion tartuntavirasto oli juuri ilmoittanut, että kaupunkimme oli koro-

This meant no more gathering. No more coming together.

For these religious leaders, removing the personal ministry, the congregational gathering, and the weekly worship was a devastating blow. Our small group—which included a cardinal, reverend, rabbi, imam, pastor, monsignor, and an elder—listened to, consoled, and supported one another. Instead of focusing on our differences, we saw what we had in common. We spoke of possibilities and then probabilities. We rallied and responded to questions about faith and the future. And then we prayed. Oh, how we prayed.

In a richly diverse city filled with complexity and colliding cultures, we saw our differences dissipate as we came together as friends with one voice, one purpose, and one prayer.

No longer were we looking across the table at each other but heavenward with each other. We left each subsequent meeting more united and ready to pick up our “shovels” and go to work. The collaboration that resulted and the service rendered to thousands of New Yorkers taught me that in a world calling for division, distance, and disengagement, there is always much more that unites us than divides us. The Savior pled, “Be one; and if ye are not one ye are not mine.”

Brothers and sisters, we must stop looking for reasons to divide and instead seek opportunities to “be one.” He has blessed us with unique gifts and attributes that invite learning from one another and personal growth. I often told my university students that if I do what you do and you do what I do, we don’t need each other. But because you don’t do what I do and I don’t do what you do, we do need each other. And that need brings us together. To divide and conquer is the adversary’s plan to destroy friendships, families, and faith. It is the Savior who unites.

We Belong to Him

One of the promised blessings of “becoming one” is a powerful sense of belonging. Elder Quentin L. Cook taught that “the essence of truly

napandemian keskus Yhdysvalloissa. Se merkitsi, ettei kokoontumisia enää olisi. Emme enää kerääntyisi yhteen.

Näille uskonnollisille johtohenkilöille henkilökohtaisen palvelutyön, seurakuntien kokoon-tumisten ja viikoittaisten jumalanpalvelusten lopettaminen oli musertava isku. Pieni ryhmämme, johon kuului kardinaali, kirkkoherra, rabbi, imaami, pastori, monsignore ja vanhin, kuunteli, lohdutti ja tuki toisiaan. Sen sijaan että olisimme keskittyneet eroihimme, me näimme, mitä meillä on yhteistä. Puhuimme mahdollisuuksista ja sit-ten todennäköisyyksistä. Kokosimme uskoon ja tulevaisuuteen liittyviä kysymyksiä ja vastasimme niihin. Ja sitten me rukoilimme. Voi, kuinka me rukoilimmekaan.

Erittäin monimuotoisessa suurkaupungis-sa, joka on täynnä monisäikeisyyttä ja toisiinsa törmääviä kulttuureja, näimme erilaisuutemme katoavan, kun tulimme yhteen ystävinä, joilla on yksi ääni, yksi tarkoitus ja yksi rukous.

Emme enää katsoneet pöydän yli toisiamme vaan katsoimme taivaaseen toistemme kans-sa. Lähdimme jokaisesta tuota seuranneesta kokouksesta yhtenäisempinä ja valmiimpina tarttumaan ”lapioihimme” ja ryhtymään työ-hön. Tuloksena syntynyt yhteistyö ja tuhansille newyorkilaisille annettu palvelu opettivat minul-le, että maailmassa, joka vaatii jaottelua, etäi-syyttä ja irtautumista, meitä yhdistäviä tekijöitä on aina paljon enemmän kuin meitä erottavia. Vapahtaja pyysi: ”Olkaa yhtä; ja ellette te ole yhtä, te ette ole minun.”

Veljet ja sisaret, meidän on lakattava et-simästä syitä jaottelulle ja sen sijaan etsittävä tilaisuuksia ”olla yhtä”. Hän on siunannut meitä ainutlaatuisilla lahjoilla ja ominaisuuksilla, jotka kutsuvat meitä oppimaan toisiltamme ja kasva-maan henkilökohtaisesti. Sanoin usein yliopis-to-opiskelijoilleni, että jos minä teen sitä, mitä te teette, ja te teette sitä, mitä minä teen, me emme tarvitse toisiamme. Mutta koska te ette tee sitä, mitä minä teen, ja minä en tee sitä, mitä te teette, me tarvitsemme toisiamme. Ja tuo tarve tuo meidät yhteen. Hajottaminen ja hallitseminen on vastustajan suunnitelma tuhota ystävyysuhteet, perheet ja usko. Sen sijaan Vapahtaja yhdistää.

Me kuulumme Hänelle

Yksi ”yhdeksi tulemisen” luvatuista siunauk-sista on voimallinen yhteenkuuluminen tunne. Vanhin Quentin L. Cook on opettanut, että ”to-

belonging is to be one with Christ.”

On a recent visit with my family to the West African country of Ghana, I was enamored with a local custom. Upon arriving at a church or home, we were greeted with the words “you are welcome.” When food was served, our host would announce, “You are invited.” These simple greetings were extended with purpose and intentionality. You are welcome. You are invited.

We place similar sacred declarations on our meetinghouse doors. But the sign Visitors Welcome is not enough. Do we warmly welcome all who come through the doors? Brothers and sisters, it is not enough to just sit in the pews. We must heed the Savior’s call to build higher and holier relationships with all of God’s children. We must live our faith! My father often reminded me that simply sitting in a pew on Sunday doesn’t make you a good Christian any more than sleeping in a garage makes you a car.

We must live our life so that the world does not see us but sees Him through us. This does not take place only on Sundays. It takes place at the grocery store, the gas pump, the school meeting, the neighborhood gathering—all places where baptized and unbaptized members of our family work and live.

I worship on Sunday as a reminder that we need each other and together we need Him. Our unique gifts and talents that differentiate us in a secular world unite us in a sacred space. The Savior has called upon us to help one another, lift one another, and edify each other. This is what He did when He healed the woman with an issue of blood, cleansed the leper who pled for His mercy, counseled the young prince who asked what more he could do, loved Nicodemus, who knew but faltered in his faith, and sat with the woman at the well, who did not fit the custom of the day but to whom He declared His messianic mission. This to me is church—a place of gathering and recovery, repair and refocus. As President Russell M. Nelson has taught: “The gospel net is the largest net in the world. God has invited all to come unto Him. ... There is room for everyone.”

dellisen yhteenkuulumisen ytimenä on olla yhtä Kristuksen kanssa”.

Käydessämme äskettäin perheemme kanssa Länsi-Afrikassa olevassa Ghanassa ihastuin erääseen paikalliseen tapaan. Kun saavuimme kirkkoon tai jonkun kotiin, meitä tervehdittiin sanoilla ”olette tervetulleita”. Kun ruoka tarjoiltiin, isäntämme ilmoitti: ”Olette kutsuttuja.” Nämä yksinkertaiset tervehdykset esitettiin tarkoituksella ja harkitusti. Olette tervetulleita. Olette kutsuttuja.

Asetamme samanlaisia pyhiä julistuksia kokoushuoneidemme oville. Mutta kyltti ”Vierailijat ovat tervetulleita” ei riitä. Tervehdimmekö me lämpimästi kaikkia, jotka tulevat ovista sisään? Veljet ja sisaret, ei riitä, että vain istumme penkissä. Meidän täytyy ottaa varteen Vapahtajan kutsu rakentaa korkeampia ja pyhempitä suhteita kaikkien Jumalan lasten kanssa. Meidän täytyy elää uskontomme mukaan! Isäni muistutti minua usein siitä, että pelkkä penkissä istuminen sunnuntaisin ei tee ihmisestä hyvää kristittyä sen enempää kuin autotallissa nukkuminen tekee ihmisestä auton.

Meidän on elettävä niin, että maailma ei näe meitä, vaan näkee Hänet meidän kauttamme. Tämä ei tapahdu ainoastaan sunnuntaisin. Se tapahtuu ruokakaupassa, bensapumpulla, koulun kokouksessa, naapuruston kokoontumisessa – kaikkialla, missä perheemme kastetut ja kastamattomat jäsenet työskentelevät ja elävät.

Palvelen Jumalaa sunnuntaisin muistutuksena siitä, että me tarvitsemme toisiamme ja yhdessä me tarvitsemme Häntä. Ainutlaatuiset lahjamme ja kykymme, jotka erottavat meidät toisistamme maallisessa maailmassa, yhdistävät meidät pyhässä tilassa. Vapahtaja on kutsunut meitä auttamaan toisiamme, kohottamaan toisiamme ja rakentamaan toisiamme. Näin Hän teki parantaessaan verenvuotoa sairastaneen naisen, puhdistessaan spitaalisen, joka anoi Häneltä armoa, neuvoessaan rikasta nuorukaista, joka kysyi, mitä voisi vielä tehdä, rakastaessaan Nikodemosta, joka tiesi mutta joka horjui uskossaan, ja istuessaan kaivolla naisen kanssa, joka ei sopinut sen ajan tapoihin mutta jolle Hän ilmoitti messiaanisen tehtävänsä. Tämä on minulle kirkko – paikka kokoontumiseen ja toipumiseen, korjaamiseen ja uudelleen keskittymiseen. Kuten presidentti Russell M. Nelson on opettanut: ”Evankeliumin verkko on suurin verkko maailmassa. Jumala on kutsunut kaikkia tulemaan

Some may have had experiences that make you feel you do not belong. The Savior's message to you and me is the same: "Come unto me, all ye that labour and are heavy laden, and I will give you rest." The gospel of Jesus Christ is the perfect place for us. Coming to church offers the hope of better days, the promise that you are not alone, and a family who needs us as much as we need them. Elder D. Todd Christofferson affirms that "being one with the Father, Son, and Holy Spirit is without doubt the ultimate in belonging." To any who have stepped away and are seeking a chance to return, I offer an eternal truth and invitation: You belong. Come back. It is time.

In a contentious and divided world, I testify that the Savior Jesus Christ is the great unifier. May I invite each of us to be worthy of the Savior's invitation to "be one" and to boldly declare, as He did, "Ye are my friends." In the sacred name of Jesus Christ, amen.

luokseen – –. Kaikille on tilaa."

Joillakuilla on saattanut olla kokemuksia, jotka saavat teidät tuntemaan, ettette kuulu joukkoon. Vapahtajan sanoma teille ja minulle on sama: "Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon." - Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on täydellinen paikka meille. Kirkkoon tuleminen tarjoaa toivoa paremmista päivistä, lupauksen siitä, ettette ole yksin, ja perheen, joka tarvitsee meitä yhtä paljon kuin me tarvitsemme sitä. Vanhin D. Todd Christofferson vakuuttaa: "Se, että on yhtä Isän, Pojan ja Pyhän Hengen kanssa, on epäilemättä kaikkein tärkeintä yhteenkuulumista." Kaikille, jotka ovat lähteneet pois ja etsivät mahdollisuutta palata, tarjoan iankaikkisen totuuden ja kutsun: Te kuulutte tänne. Tulkaa takaisin. Nyt on aika.

Kiistelevässä ja jakautuneessa maailmassa todistan, että Vapahtaja Jeesus Kristus on suuri yhdistäjä. Saanen kutsua meitä jokaista olemaan Vapahtajan kutsun "olkaa yhtä" arvoinen ja julistamaan rohkeasti, kuten Hän teki: "Te olette minun ystäviäni". Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen.